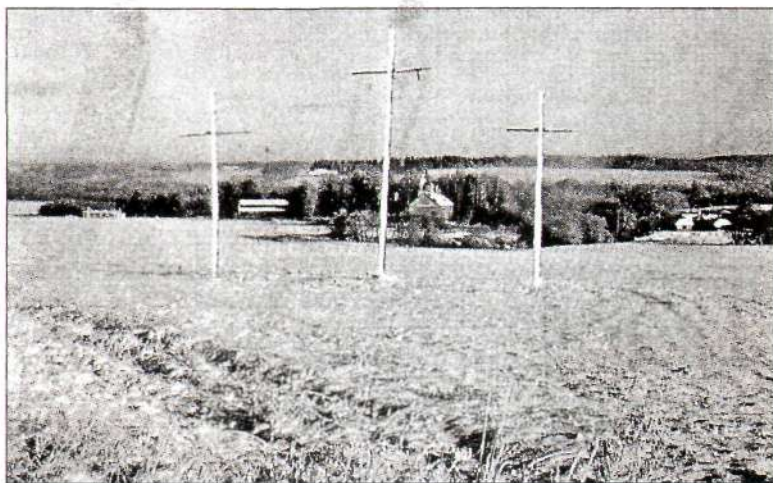

Palaiminta apšerkšnijusių Pakutuvėnų akimirka

Pranciškono kunigo Gedimino fotografijose - apšerkšnijos Pakutuvėnų akimirkos. Sauliaus STONIO nuotr.

Auksė BOGUŽAITĖ

aukse@ve.lt

“Jaučiuosi kaip amatininkas. Bet norėčiau būti geras amatininkas, perduodantis Dievo sukurtą grožį”, - pristatydamas pirmąją savo fotografijų parodą “Navilio” viešbutyje kalbėjo pranciškonas kunigas Gediminas Numgaudis.

Pasak Evangelizacijos paramos fondo direktorės Virginijos

Martusevičienės, kurios iniciatyva prieš Kalėdas ir buvo suorganizuota paroda “Pakutuvėnai žiemą”, nebuvo paprasta įkalbėti brolių Gediminą ryžtis šiai parodai.

“Nuotraukos, kurios čia sukabintos ant sienų - man gražios. Tačiau aš nenoriu primesti savo

grožio sampratos, vertinimo kriterijų kitiems, - paklaustas, kodėl spyriojosi dėl parodos organizavimo, sakė G. Numgaudis. - Esu matęs daug parodų. Kartais atrodo, jog vienos ar kitos nuotraukos nebūčiau kabinęs. Gal nesuprantu šio pasaulio skonio, bet aš nedirštu rodyti tai, kas man gražu, nedirštu trukdyti žmonių. Jei kam patiks šios nuotraukos, būsiu laimingas.”

Apsuptas draugų ir pažįstamų parodos atidarymo vakarą, brolis Gediminas visus susirinkusiuosius vaišino šventintu vandeniu, kuris nuotraukų autoriui asocijuojasi su Pakutuvėnais. “Tyras vanduo man - šventosios dvasios ženklas, gyvybės šaltinis. Teatnaujina jis ir išgydo mūsų sužeistas sielas”, - šventindamas vandenį maldos žodžius kalbėjo pranciškonas kunigas Gediminas.

Menotyriminkė Rūta Jakštonienė, pristatydama pirmąją G. Numgaudžio parodą, sakė: “Ar pastebėjote, kad nė vieno savo darbo brolis Gediminas nepavadino. Leidžiama laisvai interpretuoti nuotraukose užfiksuotą pasaulį, kuris kupinas švelnumo, gerumo ir noro tuo gerumu dalytis su kitais.”

Domėtis fotografija brolis Gediminas pradėjo dar vaikystėje. “Nors mama ir gyveno neturtingai, tačiau padėjo įsigyti fotoaparata. Man tai - savotiška kompensacija. Mat vaikystėje lankiau dailės būrelį ir svajojau tapti dailininku. Tačiau pajautęs pašaukimą tarnauti Dievui, nusprendžiau, kad šedevro nesukursiu, ir menus paaukojau dėl sielų gelbėjimo. Neturiu laiko tapyti ir šiandien, o kūrybinį alkį malšinu fotografuodamas”, - pasakojo brolis Gediminas, kuris, nupūtęs dulkes nuo savo sukauptų negatyvų, galėtų suorganizuoti mažiausiai 3-4 parodas.